

Eigenzinnige talkshow PAX Europa voelt extra urgent

RECENSIE Een talkshow over identiteit in deze troebele tijden? In de regie van Mokhallad Rasem wordt het een eigenzinnige performance. Na de aanslagen in Brussel voelt dit gesprek, uiteraard niet zo gepland, extra urgent.

Door: Karin Veraart 29 maart 2016, 02:00

Volg de Volkskrant

Elke avond om 20.30 het laatste nieuws en alvast zes artikelen uit de krant van morgen in uw mailbox? Schrijf u in voor onze gratis nieuwsbrief.

De gespreksleider richt zich allereerst tot zijn publiek. Of het even wil opstaan en Europa de liefde wil verklaren. De zaal heeft er nauwelijks moeite mee, hop, in het gelid staan we, slogan op de lippen. En zo begint PAX Europa direct al ongemakkelijk.

PAX Europa door De Nieuw Amsterdam/ t, arsenaal/Toneel-huis. Idee: Sabri Saad El Hamus/ Michael De Cock. Tekst: Fikry El Azzouzi. Regie: Mokhallad Rasem. 25/3, Frascati, Amsterdam.

Een talkshow, noemen de makers hun nieuwste productie, vrucht van samenwerking tussen De Nieuw Amsterdam (DNA), t,arsenaal mechelen en het Antwerpse Toneelhuis. Na het stukje publieksparticipatie gaat een aantal personages - gespeeld door acteurs met uiteenlopende achtergrond - een gesprek aan over Europa. Niet zo gepland, uiteraard, maar na de aanslagen in Brussel voelt het als extra urgent.

Sabri Saad El Hamus - geboren in Egypte - brengt al een aantal jaar bij zijn eigen DNA een PAX-reeks uit; PAX Europa is daarin (na onder meer PAX Mama en PAX Hominis) deel van een vijf-luik over identiteit. Een dergelijke talkshow in deze troebele tijden, je houdt je hart vast. Maar in regie van Mokhallad Rasem is het niet zozeer een zoveelste bijeenkomst waarop types elkaar met meningen om de oren slaan, alswel een eigennuttige performance. Niet altijd even duidelijk, maar intrigerend genoeg om naar te blijven kijken: met Julia Ghysels als atlete die haar carrière heeft opgegeven voor het geloof; Enkidu Khaled, die zich wel erg dankbaar opstelt voor zijn opvang in Europa; Junior Mthombeni, die zich kritisch betoont, en Anna Schoen en Saad El Hamus, die lekker kunnen kibbelen. De tekst is van Fikry El Azzouzi, maar de lichaamstaal is zeker zo belangrijk. Met een blik of een beweging weet de groep vaak mooi associatief beeld op te roepen, van ontheemding en verlies, tot een gevoel van trots en eigenheid.

Volg en lees meer over:

★ THEATER

★ SHOWBIZZ & CULTUUR

★ THEATERRECENSIES

KARIN VERAART